

Бай Григоръ въздъхна и обърса потъта отъ челото си. Той още не бѣше се успокоилъ отъ преживѣния ужасъ. Селянитѣ се спогледаха тревожно. Уплаха премина въ очитѣ имъ. Мнозина се прекръстиха. Тѣ вѣрваха въ разни караконджоли, дяволи, юди, савомили, вампири. . .

— Боже, пази ни отъ такава среща! — пошушнаха нѣкои.

Внезапно вънъ заскърца кола и, докато всички се опомнятъ, спрѣ предъ кръчмата. Ужасъ се изписа по лицата на селянитѣ, когато вънъ се чуха човѣшки стѣпки. Навѣрно самъ дяволътъ. взелъ човѣшки образъ, водѣше биволитѣ. . .

Но вратата се отвори и на прага застана младъ хубавъ мжжъ съ широка черна брада и огнени очи, които сега гледаха намусено. Презъ рамото му бѣше праметната ловджийска пушка. Въ краката му се умилкваше едро ловджийско куче.

— Та това е нашиятъ даскалъ Христо! — ахнаха отъ изне-
нада селянитѣ, като познаха своя учителъ Христо Ботйовъ.

Ботйовъ впи огненъ погледъ въ бледния като смъртникъ селянинъ и изрева надъ главата му:

— Бе, серсемъ, защо не спрѣ, като ти викахъ? Ще те изямъ ли? Отъ кога си станалъ плашливъ като заякъ? Вземай си колата! Язъкъ за лова ми! Развали го. Таманъ чакахъ да се промъкне една лисица. . .

— Ама ваша милость ли бѣше въ гробищата? — зѣпна го отъ учудване бай Григоръ.

— А кой другъ ще бжде? — махна съ ржка Ботйовъ. — Бей че сте се навѣдили плашливъ свѣтъ, ха!

Сега цѣлата кръчма екна отъ буенъ смѣхъ. Всички разбраха, кой е билъ вампира съ рогата и браднатиятъ дяволъ съ четири очи и човѣшки гласъ. Когато разказаха на Ботйова, за какъвъ го взелъ бай Григоръ, той дълго се смѣ съ гърлестия си гласъ, а селянинътъ засрамено мигаше съ очи.

Отъ тоя день всички почнаха по-дълбоко да уважаватъ своя младъ учителъ, който нощно време скита на ловъ по гробищата и не му иде на умъ да се плаши отъ нѣкакви страховтни привидения. . .

Петъръ Стѣповъ.

ГАТАНКА

Безъ вретено нишка преде,
зжби нѣма — месо яде.
Хрѣтка не е — на ловъ ходи,
преде, тъче, а голъ броди.

